

BAZI SENDİKACILAR DAHA SADE YAŞAYAMAZ MI?

Baran Dergisi, 16 Temmuz 2009

Yıldırım Koç

Haziran ayının son günlerinde Vatan Gazetesi'nde HAK-İŞ Genel Başkanı Salim Uslu'nun 340 bin liralık Mercedes 320-S model makam arabasına ilişkin iki yazı yayımlandı. Mustafa Mutlu'nun yazılarında, Salim Uslu'nun ayrıca bir de 2007 model Volvo S-80 aracının olduğu belirtildi.

TÜRK-İŞ'in 1999 yılında öldürülen genel sekreteri Şemsi Denizer'in Jaguar marka otomobili de kamuoyunun gündemine taşınmıştı. Şemsi Denizer'in ablası Şennur Sarıbaş, Pusula Dergisi'nin Eylül 2008 tarihli 109. sayısında yayımlanan röportajda, "Memleketin tek hırsız Şemsi Denizer değil," deyip, kardeşine ilişkin çok olumsuz değerlendirmeler yaptı. ("Memleketin Tek Hırsız Şemsi Denizer Değil," Pusula Dergisi, Eylül 2008, s.8-11.)

Cumhuriyet Gazetesi'nden Deniz Som, Belediye-İş Sendikası Genel Başkanı Nihat Yurdakul'un 2008 yılındaki aylığının 20 bin lira olduğunu, kendisine ayrıca yılda dört defa birer aylık ücreti tutarında ikramiye verildiğini yazdı. Deniz Som'a göre, Nihat Yurdakul, bu ücretlere ek olarak, dört yıllık sürede 247 bin lira da hizmet ödeneği aldı (Cumhuriyet, 9.5.2008). Nihat Yurdakul bu bilgileri yalanlamadı.

Bir süre önce Star Gazetesi'nde TÜRK-İŞ'in eski genel başkanı Bayram Meral'in ve yakınlarının sahip oldukları gayrimenkullere ilişkin çok uzun bir liste yayımlanmıştı.

TÜRK-İŞ ve TES-İŞ Genel Başkanı Mustafa Kumlu hakkında da çeşitli iddialar var. Cumhuriyet'den Işık Kansu, Mustafa Kumlu ve TES-İŞ hakkında bir dosyanın TES-İŞ Denetleme Kurulu eski başkanı Necdet Gördü tarafından Cumhurbaşkanlığı'na sunulduğunu; Cumhurbaşkanlığının da bu dosyayı Devlet Denetleme Kurulu'na ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na ilettiğini yazdı (Cumhuriyet, 17 Aralık 2007). TES-İŞ Sendikası'nda bir süre önce bir olağanüstü genel kurul yaşandı. Bu süreçte TES-İŞ'te büyük yolsuzluklar yapıldığı iddiası TES-İŞ Denetleme Kurulu tarafından gündeme getirildi.

Bu konuda çok olumlu bir tavır, TÜRK-İŞ Genel Mali Sekreteri ve Demiryol-İş Sendikası Genel Başkanı Ergün Atalay gösterdi. Ergün Atalay, "önce içimizdeki yolsuzlukları bitireceğiz," dedi ve "temiz eller operasyonu başlattığını" açıkladı. (Tercüman, 22.9.2008).

Sendikacılar, işçi aidatlarından sağlanan ve kendilerine emanet edilen parayı, temsil ettikleri işçilerin yararına kullanmak zorundadırlar. Ancak sendikalarda bu konuda büyük sıkıntılar yaşandığı açıktır.

İşini hakkıyla yapan sendikacının işi gerçekten çok zordur. Sendikacı, üyesinin her türlü derdine derman aramak durumundadır. Mesele sadece iki yılda bir yapılan toplu sözleşmelerde alınan ücret zamları ve diğer haklarla sınırlı değildir. İşçi, başı her sıkıştığında, sendikacısına başvurur. Bu nedenle, görevini hakkıyla yerine getiren bir sendikacı günün 24 saatinde üyenin hizmetinde olmalıdır. Bu çabaları karşılığında tabii ki iyi bir ücret almalıdır. Ancak "iyi ücret" makul bir düzeyi geçmemelidir. Ayrıca, sendika kaynaklarından sağlanan araba ve lojman gibi imkanlarda da ölçü kaçırılmamalıdır.

Bazı sendikacılarımız bu ilkelere uymuyor; iyi sendikacılık yapmadığı gibi, hem çok yüksek ücretler alıyor; hem sendika imkanlarını aşırı biçimde kullanıyor; hem de, sayıları çok az olmakla birlikte, bazı sendikacılar yolsuzluk yapıyor. Bugün yolsuzluktan ve görevi kötüye kullanmaktan yargılanan bazı sendikacılar var. Bu kişilere ilişkin davalar da kamuoyundan özenle gizleniyor. Burada kul hakkı yeniyor. Görevini yerine getirmeyen, aldığı parayı hak etmeyen veya kendisine emanet edilen parayı şahsi menfaatleri için kullanan kişi, kul hakkı yer. Hem de hakkı yenen kul, kazandığını zor kazanan, kazandığı ekme parasının ve çocuklarının nafakasının bir bölümünü aidat olarak sendikaya veren işçidir. Kul hakkı yiyen iflah olmaz. Nitekim, kul hakkı yiyenlerden çoğu daha bu dünyada bir biçimde bedel ödediler ve ödüyorlar.

İkinci nokta, lüks düşkünlüğüdür. Özellikle emperyalist güçler bizleri lüks tüketime zorluyor ve bu yolla köleleştiriyor. Cep telefonunuz en son model olacak. Ayakkabınız şöyle, elbiseniz böyle, arabanız şu model, buzdolabınız bu model olacak. Niçin bu köleliğe girelim? İnsanın değeri bindiği arabayla, kullandığı telefonla, evinin oda sayısı ile ölçülmez ki. Maddenin esiri olmak, en kötü esirliktir. Ne yazık

ki, kendisine emanet edilen parayı rahatça harcama imkanı olan bazı sendikacılar maddenin esiri oluyor.

Kul hakkı yiyen ve maddenin esiri olan sendikacı, hükümetlerin ve emperyalistlerin de esiri olur.

Yolsuzluk yapan, ahlakdışı ilişkiler geliştiren, kumar oynayan, ahlaki değerlerimizin dışında hareket eden sendikacının ipleri üyelerin değil, başkalarının elindedir. Bu sendikacıların bütün zaafı ve açıkları istihbarat örgütleri ve emperyalist güçler tarafından tespit edilir, belgelenir, dosyalanır. Gün geldiğinde de bu dosya, sendikacının önüne atılır. O sendikacı artık işçinin ve ülkenin menfaatlerini savunamaz; ipleri tutanların esiri olmuştur. Sendikacının açıkları kamuoyuna planlı programlı bir biçimde yansıtıldığında da sendikalara duyulan güven sarsılır; işçinin ve memurun gücüne darbe indirilir.

Sendikacılığın gelişmesinin önündeki en önemli engel, mevzuat değil, az sayıdaki bazı sendikacının tüm camiaya büyük zararlar veren davranışlarıdır; kul hakkı yemeleridir; maddenin esiri olmalarıdır; zaaflarını tespit edenlere teslim olmalarıdır.